

Spaudinių paroda – Steigiamojo Seimo šimtmečiui

Šiaulių apskrities Povilo Višinskio viešosios bibliotekos trečiojo aukšto fojė veikia spaudinių paroda „Modernaus Lietuvos parlamentarizmo raida. Steigiamajam Seimui – 100“.

Parodoje eksponuojami spaudiniai apie to meto politinę, visuomenės situaciją, tarptautinę Lietuvos padėtį, asmenybes, prisidėjusias prie valstybės kūrimo.

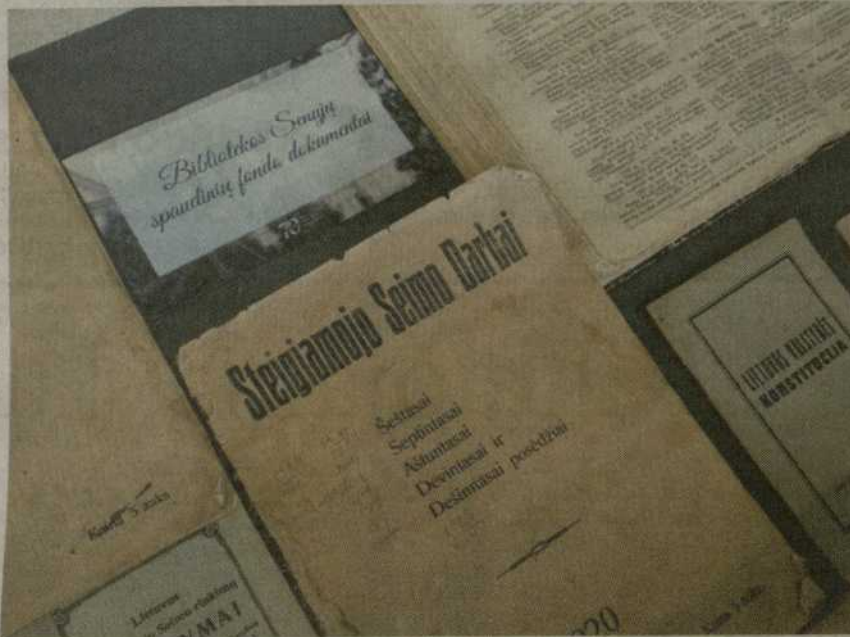
Išskirtiniai dokumentai pristatomi iš bibliotekos Senųjų spaudinių fondo: 1920 metų Steigiamojo Seimo darbų I ir II sąsiuviniai, 1920 metų Laikinosios vyriausybės žinios, 1922 ir 1925 metų LR Konstitucijos, 1920 metų Lietuvos taikos sutartis su Rusija ir kiti dokumentai.

Šiomet sukako 100 metų, kai 1920 metų balandžio 14–15 dienomis visuotiniuose tiesioginiuose rinkimuose slaptu balsavimu pagal proporcinę sistemą buvo išrinktas Lietuvos Respublikos Steigiamasis Seimas – pirmasis moderniųjų laikų Lietuvos parlamentas.

Paroda bibliotekoje veiks iki liepos 27 dienos.

„Šiaulių krašto“ inf.

Parodoje „Modernaus Lietuvos parlamentarizmo raida. Steigiamajam Seimui – 100“ pristatomi išskirtiniai dokumentai iš bibliotekos Senųjų spaudinių fondo.

leivos SLOKSNYTES nuotr.

Rengiama padėkos akcija

Kitą pirmadienį, birželio 1-ąją, visoje šalyje vyks visuotinė akcija „Ačiū, Lietuva“, kuria bus dėkojama Lietuvos žmonėms už sėkmingai įveiktą pirmąją COVID-19 bangą ir raginama išlaikyti susitellimą bei viltį, kad ryžtingai būtų įveikti ir kiti ateityje dar laukiantys iššūkiai.

Birželio 1-ąją, 17.00 val., akcija „Ačiū, Lietuva“ nuskambės muzikos garsais visoje šalyje: miestų ir miestelių skveruose, aikštėse ar parkuose, ant administracinių ir kultūros įstaigų stogų.

Nacionalinių ir valstybinių įstaigų kolektyvai birželio 1 d., laikydamiesi visų saugumo reikalavimų, atliks apie 15 minučių trukmės koncertus viešose erdvėse. Norą neatlygintai dalyvauti akcijoje šiuo metu iš viso yra pareiškę 253 muzikiniai kolektyvai iš 36 savivaldybių, šis sąrašas nuolat pildomas.

Akcija „Ačiū, Lietuva“ vyks ir kitomis formomis. Nuo gegužės 25-osios visą savaitę Vyriausybės, ministerijų ir savivaldybių vadovai ragina siųsti padėkas visiems padėjusiems krizės metu, viešose vietose galima kabinti juostas „Ačiū, Lietuva (Vilniau, Mėrijampole...)“ arba apšviesti pastatus.

Prašoma nufilmuoti birželio 1 d. koncertus, kad vėliau iš jų būtų galima sukurti vientisą vaizdo klipą.

ELTA inf.

Kraštotyriminkai susitiko virtualiai

Šiaulių kraštotyros draugijos įsteigimo dieną Šiaulių miesto garbės kraštotyriminkai ir Mikelio prizo laureatai bendravo virtualiai.

Susitikimą inicijavo Šiaulių miesto savivaldybės viešosios bibliotekos Bibliografijos-informacijos skyriaus darbuotojos.

Šiaulių kraštotyros draugijos pirmininkė Virginija Šiukščenė pasveikino visus kraštotyriminkus jų šventės proga, įvardijo šių metų jubiliejines datas, aptarė susitikimų organizavimą ateityje.

Kraštotyriminkai kalbėjo apie namuose rašomus kraštotyros darbus, tvarkomą turimą

medžiagą, pasikeitusį bendravimą su istorijų pasakotojais – informacijos pateikėjais.

Bibliografijos-informacijos skyriaus bibliotekos svetainėje parengė virtualią parodą „Šiaulių kraštotyriminkai – Mikelio prizo laureatai“.

Pernai Mikelio prizas buvo įteiktas kraštotyriminkei Audronei Kiršinaitei.

Šiaulių kraštotyros draugija įsteigta 1927 metų gegužės 15 dieną. Oficialūs steigėjai buvo Pelikisas Bugailiškis, Jackus Sondeckis, Kazimieras Ubeika, Domas Jasaitis, Juozas Švambaris, kunigas Justinas Lapis, Jokūbas

Bergeris ir Vaclovas Šliageris. Pirmininku išrinktas P. Bugailiškis.

Šiaulių kraštotyros draugijos iniciatyva 1930 metais sušauktas pirmasis Lietuvos kraštotyriminkų suvažiavimas. 1934 metais draugija pradėjo leisti pirmąjį Lietuvoje kraštotyros žurnalą „Gimtasis kraštas“. Nuo 1930 metų draugijos vardu buvo leidžiamas unikalus Lietuvoje leidinys „Šiaulių metrašis“.

Draugija uždaryta 1940 metais, atkurta 2003 metais.

„Šiaulių krašto“ inf.

Ant kapo

UŽ RIBOS

Autorės nuotr.

Kitapus senųjų Šiaulių miesto kapinių tvoros šviečia raudona jo kepurė. Sėdėdamas ant metalinės vieno kapo tvorelės godžiai valgo dešrelę, užsikąsdamas agurku. Guolis čia pat – tiesiai ant kapo. Antklodę, kad nesušaltų, sako, atnešė pažįstamas. Kitas kapas – išvietė. Šlapimo ir išmatų dvokas riečia uoslę. Kieno kapai virtę benamio Gintaro namais, niekas ir nesužinos – metalinės paminklų lentelės su mirusiųjų pavardėmis seniai nuluptos. Siaubinga 57 metų benamio kasdienybė. Jam dėl to nė kiek nekraupu. „Gyventi tarp kryžiuokų“ netgi patinka, sako, ramybė.

Edita KARKLELIENĖ
edita@skrastas.lt

Namai – kapai

Apie senosiose miesto kapinėse gyvenantį benamį „Šiaulių kraštas“ rašė dar pernai rugsėjį. Tada į žurnalistus, prašydama pagalbos, kreipėsi greta nuo benamio „namų“ esanti 1957 metais palaidoto Šakynos miestelio (Šiaulių rajonas) buvusio gydytojo Kazimiero Kvedaro kapą prižiūrinti 87 metų senolė Ieva.

Tuojuo po rašinio, anot Gerardės, kapavietės, ant kurių buvo „įsikūręs“ benamis, išvalė už tvarką kapinėse atsakingos įmonės darbininkai.

Benamis, anot senolės, tąsyk išnyko.

Tačiau aplankyti minėto kraštiečio gydytojo kapo per šiuo metų Velykas atėjusi senolė nustėro: dešiniau esančios kapavietės vėl

buvo apdergtos, čia pat miegojo ryškiai raudonos spalvos vatine antklode apsiklojęs žmogus.

Kitąsyk atėjusi ponja Ieva vargetą rado sėdintį ant kapo bortelio. Įnirtingai kasėsi galbūt kokių gyvių apeitą galvą, pečius, nugarą.

Po kelių dienų vėl užsukusi rado nelaimėlį jau gulintį. Atrodė lyg negyvas. Kad įsitikintų, jog Anapilis jo dar nepasiėmė, senolė keletą kartų kostelėjo: kapinių gyventojas kilstelėjo galvą. Gyvas.

„Negi tik tokia vieta žmogui po saule likusi? Vien nuo minties kraupu“, – svarstė senolė, prašydama atkreipti kompetentingų institucijų dėmesį.

„Man negėda. Jau nebegėda“

Benamį atrandame kaip tik sėdintį ant kapo bortelio. Greta, ant kapo žemės, padėta praimta dešrelių pakuotė ir prakastas agurkas. Benamio vakarienė.

Užkalbintas nustoja kramtyti,

nuo bortelio pasilenka ant sugulėto kapo – netrukus guls miegoti. Čia, sako, ilsisi kiekvieną naktį. Pareina lyg į namus. Čia grįždavo ir visą praėjusią žiemą, kuri benamį šiemet lepino plusine temperatūra, neleido sušalti.

Gintaras Bagdonas. 57-erių. Čia miega, čia ir tuština. Sukranta „solidi“ krūva vos žingsnis nuo guolio, ant kaimyninio kapo. O kur, sako, eis, jei reikalas prispaudžia. Sugėdintas sukryžiuoja purvinas rankas ant krūtinės: „Atsiprašau. Atleiskite man“.

Ranka mostelį į priekinę kapų eilę. Antai ten yra vandens, ten apsiprausia, nusiskuta.

Gėda? Ne, sako, negėda. Supranta, tokiu elgesiu drumsčiantis kapinių rimtį, paminantis pagarbą mirusiesiems, ant kurių kapų tuština arba miega, arba prausiasi. Bet tik čia, „tarp kryžiuokų“, randa ramybę.

Nukelta į 6 psl.

Gintaras Bagdonas pasakoja, kad gyventi kapinėse jam patinka, nes čia niekas nevaržo jo laisvės, o naktys „tarp kryžiuokų“ teikia ramybę.